

teveel opgegaan in mijn werk en had het huwelijk op de koop toe genomen. Zo gingen jaren voorbij. Mijn man was niet de beroerste. Maar vreemd gaan was onacceptabel.

Eigenlijk was ik blij dat hij op een gegeven moment voor een ander koos. Ik hoefde me niet langer af te vragen waar hij zou zijn en of hij wel of niet thuis zou komen.

De laatste tijd vroeg ik me wel meer dingen af nu ik min of meer gedwongen werd om over mijn leven na te denken. Daar werd ik niet vrolijk van. Wat deed ik ertoe? Voor wie was ik belangrijk? Wat droeg ik bij aan de maatschappij? Wie miste mij als ik er niet meer zou zijn? Niet dat ik van plan was dood te gaan, maar ik vond mezelf oninteressant en begreep dat er maar weinig mensen waren die zich om mij bekommerden. Dat had ik dan mooi aan mijzelf te danken. Altijd maar werken. Geen tijd voor mijn vriendinnen. Die haakten af wanneer ik zei dat ik mijn verjaardag niet vierde. Bovendien wilde ik niet praten. Niet over datgene waar ik zelf geen raad mee wist. Mijn vriendinnen begrepen het niet. Dat vond ik aannemelijk. Ik begreep het immers zelf niet.

Resoluut trok ik mijn jas aan. Ruby schoot uit haar mand naar me toe.

“Kom, Ruby vandaag weer genoeg gepiekerd. We gaan naar buiten.”

Niet eerder had ik genoten van het buitengebeuren. Daar lette ik immers nooit op. Ik keek voor het eerst naar bomen en wilde weten hoe ze heetten. Ik bewonderde planten en bloemen in het park waar ik elke dag wandelde en genoot van hun prachtige kleuren. Ik hoorde vogels zingen als nooit tevoren en bleef af en toe staan om te luisteren. Soms vergat ik even waar ik liep en waarom ik er liep. Dan was het alleen nu en geen morgen met nieuwe zorgen.

2.

“Het zou verstandig zijn dat je wel naar een psycholoog gaat, Sofia. Dat wat jij hebt meegemaakt gaat niet in de koude kleren zitten.”

Mijn huisarts keek mij lang aan. “Waarom volg je mijn advies niet op? Dit kun je niet alleen.”

“Ik heb geen zin om de boel weer op te rakelen. Daar word ik niet beter van. Dat voel ik. Ik wil het gewoon vergeten. Alsof het nooit is gebeurd. Geef me nou maar die medicijnen.”

“En als ik het niet doe?”

“Dan zoek ik een andere huisarts.”

“Sofia, ik mag je graag, maar ik zie toch dat het niet goed met je gaat. Je bent afgevallen en die verschrikkelijke hoofdpijnen heb je nooit eerder gehad. Zelfs niet toen je zo intensief voor je dementerende moeder zorgde. Een psycholoog kan je helpen. Het zou zelfs kunnen dat je daarna weer aan het werk kunt.”

“Krijg ik nou die tabletten?”

Mijn huisarts zuchtte diep. “Goed, nog één keer voor twee maanden. Je kunt zo niet werken. Dat ben je toch met me eens?” Ik haalde mijn schouders op.

“Daarna zie ik je hier terug. Als het dan niet beter gaat stuur ik je naar een psycholoog. Hebben wij een deal?”

Ik knikte en pakte het recept aan. Gaf hem een hand en liep zijn spreekkamer uit. Ik zag nog hoe hij zijn hoofd schudde toen ik de deur dicht wilde doen.

Voorlopig kon ik weer vooruit. Ik had dezelfde avond een etentje met collega's. Die zouden zeker vragen wanneer ik terug zou komen. Ik zou zeggen dat ik binnenkort weer aan het werk zou gaan. Ik was te lang thuis. Ik had er meer dan genoeg van. Ik was veel te jong om nu al thuis te zitten. Ik zou morgen mijn werkgever eens bellen. Er

waren enkele nieuwe treinen. Daar had ik nog niet op gereden. Ik zou vragen of iemand mij binnenkort mee kon nemen. Ik moest er langzaam weer inkomen. Bijvoorbeeld twee dagen per week.

Ik moest opschieten. Het was bijna 16.00 uur. Tegen die tijd zat de man op het perron. Hij werd een onderdeel van mijn dagritme. Hij hoorde erbij. Hij was degene die mijn dag anders maakte. Mijn nieuwsgierigheid doodde de tijd. Ik bleef langer zitten op mijn bankje. Ik verzon verschillende beroepen waar hij, aan zijn uiterlijk te zien, in zou kunnen passen. Ik keek naar zijn kleding, maar daaraan viel weinig af te lezen. Meestal droeg hij een donkerblauwe broek en een grijs jack. Soms had hij een pet op. Dan was zijn gezicht nauwelijks zichtbaar. Voor hij opstond keek hij op zijn horloge. Soms meerdere keren. Dan ineens stond hij op alsof er een wekkertje afliep. Dan dreutelde hij het perron af. Dat paste niet bij zijn leeftijd, eerder bij een man van tachtig. Ik haastte me, want ik wilde de man niet missen. Bij het station aangekomen kon ik het perron niet op.

Vele mensen stonden opgewonden met elkaar te praten. Politie liep af en aan en er stopte een ziekenwagen.

Ik stond aan de grond genageld. Voelde dat ik spierwit wegtrok.

Ik wilde niets zien. Wat was er gebeurd? Een botsing? Was een collega van mij niet goed geworden? Ik draaide me om en duizelig greep ik naar mijn hoofd. Weg hier.

Ik slingerde over de stoep en voelde hoe het in mijn oren suisde.

“Mevrouw. Voelt u zich niet goed?”

Een vrouw stond voor mij. “Kan ik u helpen?”

“Ja, nee, het gaat al. Wat is daar gebeurd?”

“Ik zat in de trein. We moesten eruit. Er is een heftige ruzie ontstaan. Er is iemand gewond. Meer weet ik ook niet. Zat u ook in de trein?”